TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2026. gada 16. jūlijā*

Apelācija – Ierobežojoši pasākumi saistībā ar militāro agresiju pret Ukrainu – Lēmums 2014/145/KĀDP – 1. panta 1. punkta beigu daļa un 2. panta 1. punkta beigu daļa – Ierobežojoši pasākumi, kuri noteikti fiziskai personai, kas saistīta ar citu fizisku personu, kurai pašai piemēroti ierobežojoši pasākumi – Saistības jēdziens divu personu gadījumā, kuras vieno ģimenes attiecības – LESD 21. pants – Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 45. panta 1. punkts – Eiropas Savienības pilsonība – Pārvietošanās brīvība – Ierobežojoši pasākumi, kas ietekmē Savienības pilsoņa pārvietošanās un uzturēšanās brīvību

Lietā C-399/25 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2025. gada 13. jūnijā iesniegusi

Elena Petrovna Timchenko, ar dzīvesvietu Maskavā (Krievija), ko pārstāv S. *Bonifassi*, *T. Bontinck*, *E. Fedorova* un *J. Goffin*, advokāti,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

pārējās lietas dalībnieces –

Eiropas Savienības Padome, ko pārstāv *M.-C. Cadilhac* un *V. Piessevaux*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē,

Eiropas Komisija, ko pārstāv *M. Carpus-Carcea* un *C. Giolito*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē,

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Likurgs [*C. Lycourgos*], tiesneši O. Spinjana-Matei [*O. Spineanu-Matei*] (referente), S. Rodins [*S. Rodin*], N. Pisarra [*N. Piçarra*] un N. Fengers [*N. Fenger*],

ģenerāladvokāte: J. Kokote [*J. Kokott*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

* Tiesvedības valoda – franču.

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokātes uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 *Elena Petrovna Timchenko* ar apelācijas sūdzību lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2025. gada 2. aprīļa spriedumu *Timchenko*/Padome (T-298/23, turpmāk – pārsūdzētais spriedums, EU:T:2025:353), ar ko tā noraidīja viņas prasību, pirmkārt, atcelt Padomes Lēmumu (KĀDP) 2023/572 (2023. gada 13. marts), ar ko groza Lēmumu 2014/145/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem attiecībā uz darbībām, ar ko tiek grauta vai apdraudēta Ukrainas teritoriālā integritāte, suverenitāte un neatkarība (OV 2023, L 75 I, 134. lpp.), kā arī Padomes Īstenošanas regulu (ES) 2023/571 (2023. gada 13. marts), ar kuru īsteno Regulu (ES) Nr. 269/2014 par ierobežojošiem pasākumiem attiecībā uz darbībām, ar ko tiek grauta vai apdraudēta Ukrainas teritoriālā integritāte, suverenitāte un neatkarība (OV 2023, L 75 I, 1. lpp.) (turpmāk kopā – apstrīdētie tiesību akti), un, otrkārt, piespriest atlīdzināt morālo kaitējumu, kas viņai esot nodarīts ar apstrīdēto tiesību aktu pieņemšanu.

Tiesiskais regulējums un tiesvedības priekšvēsture

2 Lietas faktiskais un juridiskais konteksts ir izklāstīts pārsūdzētā sprieduma 2.–24. punktā. Šīs tiesvedības vajadzībām tos var rezumēt un papildināt šādi.

3 Šī lieta ir saistīta ar ierobežojošiem pasākumiem, kurus Eiropas Savienība kopš 2014. gada noteikusi, reaģējot uz darbībām, ar ko tiek grauta vai apdraudēta Ukrainas teritoriālā integritāte, suverenitāte un neatkarība.

4 Apelācijas sūdzības iesniedzēja ir uzņēmēja *Gennady Nikolayevich Timchenko* laulātā. Viņiem abiem ir Krievijas un Somijas pilsonības.

5 2014. gada 17. martā Eiropas Savienības Padome, pamatojoties uz LES 29. pantu, pieņēma Lēmumu 2014/145/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem attiecībā uz darbībām, ar ko tiek grauta vai apdraudēta Ukrainas teritoriālā integritāte, suverenitāte un neatkarība (OV 2014, L 78, 16. lpp.).

6 Tajā pašā datumā Padome, pamatojoties uz LESD 215. panta 2. punktu, pieņēma Regulu (ES) Nr. 269/2014 par ierobežojošiem pasākumiem attiecībā uz darbībām, ar ko tiek grauta vai apdraudēta Ukrainas teritoriālā integritāte, suverenitāte un neatkarība (OV 2014, L 78, 6. lpp.).

7 Pēc Krievijas Federācijas bruņoto spēku iebrukuma Ukrainā 2022. gada 24. februārī Padome 2022. gada 25. februārī pieņēma Lēmumu (KĀDP) 2022/329, ar kuru groza Lēmumu 2014/145/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem attiecībā uz darbībām, ar ko tiek grauta vai apdraudēta Ukrainas teritoriālā integritāte, suverenitāte un neatkarība (OV 2022, L 50, 1. lpp., labojums – OV 2022, L 241, 17. lpp.). Tajā pašā dienā šī iestāde pieņēma Regulu

(ES) 2022/330, ar kuru groza Regulu (ES) Nr. 269/2014 par ierobežojošiem pasākumiem attiecībā uz darbībām, ar ko tiek grauta vai apdraudēta Ukrainas teritoriālā integritāte, suverenitāte un neatkarība (OV 2022, L 51, 1. lpp.).

Direktīva 2004/38/EK

8 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2004/38/EK (2004. gada 29. aprīlis) par Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un dzīvot dalībvalstu teritorijā, ar ko groza Regulu (EEK) Nr. 1612/68 un atceļ Direktīvas 64/221/EEK, 68/360/EEK, 72/194/EEK, 73/148/EEK, 75/34/EEK, 75/35/EEK, 90/364/EEK, 90/365/EEK un 93/96/EEK (OV 2004, L 158, 77. lpp.) tika pieņemta, pamatojoties uz EK līgumu, it īpaši uz EKL 12., 18., 40., 44. un 52. pantu.

9 Direktīvas 2004/38 2. apsvērumā teikts:

"Personu brīva pārvietošanās ir viena no pamatbrīvībām, kas raksturīgas iekšējam tirgum, kurš aptver teritoriju bez iekšējām robežām un kurā brīvība tiek nodrošināta saskaņā ar Līguma nosacījumiem."

10 Šīs direktīvas 1. pantā "Priekšmets" paredzēts:

"Šajā direktīvā ir noteikti:

a) nosacījumi, kas reglamentē Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu īstenotās tiesības brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā;

b) Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesības pastāvīgi uzturēties dalībvalstu teritorijā;

c) ierobežojumi, kas noteikti a) un b) apakšpunktā paredzētajām tiesībām sabiedriskās kārtības, valsts drošības un sabiedrības veselības apsvērumu dēļ."

11 Minētās direktīvas VI nodaļā "Ieceļošanas tiesību un uzturēšanās tiesību ierobežojumi sabiedriskās kārtības, valsts drošības vai sabiedrības veselības apsvērumu dēļ" 27. pants "Vispārīgi principi" formulēts šādi:

"1. Ievērojot šīs nodaļas noteikumus, dalībvalstis neatkarīgi no valstiskās piederības drīkst ierobežot Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu pārvietošanās un uzturēšanās brīvību sabiedriskās kārtības, valsts drošības vai sabiedrības veselības apsvērumu dēļ. Šādus apsvērumus neizmanto ekonomiskos nolūkos.

2. Pasākumi, ko veic sabiedriskās kārtības vai valsts [sabiedriskās] drošības apsvērumu dēļ, atbilst proporcionalitātes principam un pamatojas tikai uz attiecīgā indivīda personisko darbību. Iepriekšējas krimināla sodāmības pašas par sevi nav pamatojums šādu pasākumu veikšanai.

Attiecīgā indivīda personiskajai darbībai jārada faktiski, attiecīgajā brīdī esoši un pietiekami nopietni draudi, kas skar vienu no sabiedrības pamatinteresēm. Nav pieņemami apsvērumi, kas atdalīti no konkrētā gadījuma iezīmēm vai pamatojas uz vispārējas profilakses apsvērumiem.

[..]"

12 Saskaņā ar šīs pašas direktīvas 42. pantu tā ir adresēta dalībvalstīm.

Lēmums 2014/145

13 Lēmuma 2014/145, redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti tostarp ar Lēmumu 2022/329 (turpmāk – Lēmums 2014/145), 1. panta 1. punktā dalībvalstīm noteikts pienākums veikt vajadzīgos pasākumus, lai liegtu ieceļot to teritorijā vai šķērsot to citstarp fiziskām personām, kuras tostarp atbilst tā a) un b) apakšpunktā paredzētajiem kritērijiem, savukārt Lēmuma 2014/145 2. panta 1. punktā paredzēta to fizisko personu līdzekļu un saimniecisko resursu iesaldēšana, kuras atbilst tostarp tā a) un d) apakšpunktā paredzētajiem kritērijiem, kuri būtībā ir identiski tiem, kas paredzēti šī lēmuma 1. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā. Turklāt minētā lēmuma 1. panta 1. punktā beigu daļā un 2. panta 1. punktā beigu daļā ir paredzēts, ka šādus ierobežojošus pasākumus var noteikt arī attiecībā uz fiziskām personām, kuras ir saistītas ar fiziskām personām, uz kurām pašām attiecas ierobežojošie pasākumi saskaņā ar iepriekš minētajiem kritērijiem.

14 Šī paša lēmuma 1. pantā, redakcijā, kas piemērojama pamatlietā, bija noteikts:

“1. Dalībvalstis veic pasākumus, kas vajadzīgi, lai liegtu ieceļot to teritorijā vai šķērsot to:

a) fiziskām personām, kuras ir atbildīgas par tādām darbībām vai politiku vai atbalsta vai īsteno tādas darbības vai politiku, ar ko tiek grauta vai apdraudēta Ukrainas teritoriālā integritāte, suverenitāte un neatkarība vai stabilitāte vai drošība Ukrainā vai ar ko tiek kavēts starptautisko organizāciju darbs Ukrainā;

b) fiziskām personām, kuras sniedz materiālu vai finansiālu atbalstu Krievijas lēmumu pieņēmējiem, kas ir atbildīgi par Krimas aneksiju vai Ukrainas destabilizāciju, vai kuras gūst labumu no tiem;

[..].

un ar tām saistītām fiziskām personām, kā uzskaitīts pielikumā.

2. Šā panta 1. punkts neuzliek par pienākumu dalībvalstij aizliegt saviem valstspiederīgajiem ieceļot tās teritorijā.

3. Šā panta 1. punkts neskar gadījumus, ja kādai dalībvalstij kādas saistības ir uzliktas ar starptautiskām tiesībām, konkrēti:

a) kā starptautiskas starpvaldību organizācijas uzņēmējvalstij;

b) kā uzņēmējvalstij, kurā tiek rīkota starptautiska konference, ko sasauc Apvienoto Nāciju Organizācija vai kas notiek tās aizbildnībā;

c) saskaņā ar daudzpusēju nolīgumu, ar ko piešķir privilēģijas un imunitāti; vai

d) saskaņā ar 1929. gada Samierināšanās Līgumu (Laterāna Pakts), ko noslēdza Svētais Krēsls (Vatikāna Pilsētvalsts) un [Itālijas Republiku].

4. Šā panta 3. punktu uzskata par piemērojamu arī gadījumos, kad kāda dalībvalsts ir Eiropas Drošības un sadarbības organizācijas (EDSO) uzņēmējvalsts.

5. Padomi pienācīgi informē par visiem gadījumiem, kad dalībvalsts piešķir izņēmumu atbilstīgi 3. vai 4. punktam.

6. Dalībvalstis var piešķirt izņēmumus 1. punktā paredzētajiem pasākumiem, ja ceļošana ir attaisnojama steidzamu humānu iemeslu dēļ vai tāpēc, lai apmeklētu starpvaldību sanāksmes un sanāksmes, kuras atbalsta vai rīko Savienība vai kuras rīko dalībvalsts, kas ir EDSO prezidentvalsts, ja tajās noris politiskais dialogs, ar ko tieši sekmē ierobežojošo pasākumu politiskos mērķus, tostarp atbalstot Ukrainas teritoriālo integritāti, suverenitāti un neatkarību.

[..]"

15 Lēmuma 2014/145 2. panta 1. punkta a) un d) apakšpunkts un šī punkta beigu daļa formulēta šādi:

"Tiek iesaldēti visi līdzekļi un saimnieciskie resursi, kas ir šādu personu īpašumā vai valdījumā, turējumā vai kontrolē:

a) fiziskas personas, kuras ir atbildīgas par tādām darbībām vai politiku vai atbalsta vai īsteno tādas darbības vai politiku, ar ko tiek grauta vai apdraudēta Ukrainas teritoriālā integritāte, suverenitāte un neatkarība vai stabilitāte vai drošība Ukrainā vai ar ko tiek kavēts starptautisko organizāciju darbs Ukrainā;

[..]

d) fiziskas vai juridiskas personas, vienības vai struktūras, kuras sniedz materiālu vai finansiālu atbalstu Krievijas lēmumu pieņēmējiem, kas ir atbildīgi par Krimas aneksiju vai Ukrainas destabilizāciju, vai kuras gūst labumu no tiem;

[..]

un ar tām saistītas fiziskas vai juridiskas personas, vienības vai struktūras, kā uzskaitīts pielikumā."

Regula Nr. 269/2014

16 Regulas Nr. 269/2014, redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti tostarp ar Regulu 2022/330 (turpmāk – Regula Nr. 269/2014), 3. panta 1. punktā uzskaitīti kritēriji, atbilstoši kuriem citstarp Regulas Nr. 269/2014 I pielikumā ietvertajā sarakstā iekļauj fiziskas personas, kuru līdzekļi un saimnieciskie resursi tiek iesaldēti atbilstoši tās 2. panta 1. punktam. Kritēriji, kas noteikti Regulas Nr. 269/2014 3. panta 1. punkta a) un d) apakšpunktā un šī punkta beigu daļā, būtībā ir identiski tiem, kas minēti iepriekšējā punktā.

Apstrīdētie tiesību akti

17 2023. gada 13. martā Padome ar apstrīdētajiem tiesību aktiem saglabāja ierobežojošos pasākumus, kas sākotnēji noteikti attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēju ar Padomes Lēmumu (KĀDP) 2022/582 (2022. gada 8. aprīlis), ar ko groza Lēmumu 2014/145/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem attiecībā uz darbībām, ar ko tiek grauta vai apdraudēta Ukrainas

teritoriālā integritāte, suverenitāte un neatkarība (OV 2022, L 110, 55. lpp.), un tā Īstenošanas regulu (ES) 2022/581 (2022. gada 8. aprīlis), ar kuru īsteno Regulu (ES) Nr. 269/2014 par ierobežojošiem pasākumiem attiecībā uz darbībām, ar ko tiek grauta vai apdraudēta Ukrainas teritoriālā integritāte, suverenitāte un neatkarība (OV 2022, L 110, 3. lpp.), ar šādu pamatojumu:

"[*E.*] [..] *Timchenko* ir prezidenta *Vladimir Putin* ilggadēja paziņas un uzticības personas [*G.*] [..] *Timchenko* sieva.

Viņa kopā ar vīru veic uzņēmējdarbību ar nekustamā īpašuma uzņēmuma *Sci Ruth* un uzņēmuma *Maples S.A.* starpniecību un kopā ar vīru ir iegādājusies nekustamo īpašumu, kas liecina, ka starp viņiem pastāv nozīmīgas īpašuma saites.

Turklāt viņa piedalās vīra sabiedriskajā darbībā, izmantojot *Timchenko Foundation*, kuru viņa dibināja kopā ar vīru un kurā viņai ir svarīga loma, un viņa ir cieši saistīta ar savu vīru. Turklāt dažas darbības fonds veic saistībā ar *Volga Group* investīciju grupu, kura sniedz būtisku ieguldījumu Krievijas ekonomikā un attīstībā un kuru dibinājis [*G.*] [..] *Timchenko*, kas ir viens no akcionāriem. Tādējādi [*E.*] [..] *Timchenko* gūst labumu no sava vīra, jo īpaši sociālā stāvokļa un finansiālā ziņā. Tādējādi viņa ir saistīta ar [*G.*] [..] *Timchenko*, kurš ir iekļauts sarakstā saskaņā ar [Lēmumu 2014/145], pamatojoties *inter alia* uz to, ka viņš ir atbildīgs par atbalstu darbībām un politikai, ar ko tiek grauta Ukrainas teritoriālā integritāte, suverenitāte un neatkarība, un par finansiāla un materiāla atbalsta sniegšanu, un par labuma gūšanu no Krievijas lēmumu pieņēmējiem, kuri ir atbildīgi par Krimas aneksiju un Ukrainas destabilizāciju."

Prasība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

18 Ar 2023. gada 24. maija prasības pieteikumu apelācijas sūdzības iesniedzēja cēla prasību Vispārējā tiesā, lai tostarp panāktu apstrīdēto tiesību aktu atcelšanu. Šajā ziņā viņa izvirzīja sešus pamatus, no kuriem pirmais attiecās uz Padomes pieļautu acīmredzamu kļūdu vērtējumā un piektais – uz LESD 21. pantā, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk – Harta) 52. panta 1. punktā un dalībvalstu kopīgās konstitucionālajās tradīcijās paredzēto pārvietošanās brīvības pamattiesību pārkāpumu.

19 Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa noraidīja pirmo pamatu, ar kuru apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvoja, ka Padome pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, uzskatīdama, ka viņa ir "saistīta" ar vīru atbilstoši kritērijam, kas paredzēts Lēmuma 2014/145 1. panta 1. punkta beigu daļā un 2. panta 1. punkta beigu daļā, kā arī Regulas Nr. 269/2014 3. panta 1. punkta beigu daļā (turpmāk – "saistības" kritērijs). Vispārējā tiesa, minētā sprieduma 74. punktā atgādinādama, ka jēdziens "saistība" šī kritērija izpratnē tostarp attiecas uz vienas ģimenes locekļiem, kuriem ir kopīgas intereses, kas pārsniedz viņus vienojošās ģimenes attiecības, konstatēja minētā sprieduma 81.–83. punktā, ņemot vērā Padomes sniegtos pierādījumus, ka Padome varēja pamatoti uzskatīt, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja bija saistīta ar vīru kopīgā juridiskā struktūrā, proti, fondā tāpēc, ka viņi abi tajā veic institucionālas funkcijas un ir iesaistīti tā darbībā, un šāda kopīga dalība pārsniedz vienkāršas ģimenes attiecības, kas viņus vieno.

20 Vispārējā tiesa noraidīja arī piekto apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzīto pamatu. Pārsūdzētā sprieduma 95.–97. punktā tā būtībā uzskatīja, ka LESD 21. pantā un Hartas 45. panta 1. punktā nostiprināto Savienības pilsoņu brīvas pārvietošanās un uzturēšanās tiesību izmantošanas ierobežojumi var tikt noteikti ar kopējās ārpolitikas un drošības politikas (KĀDP) lēmumiem, kas pieņemti, pamatojoties uz LES 29. pantu. Minētā sprieduma 98.–106. punktā tā arī uzskatīja, ka

tādi šo tiesību izmantošanas ierobežojumi kā tie, kas noteikti ar apelācijas sūdzības iesniedzējai piemērotajiem ierobežojošajiem pasākumiem, atbilst Hartas 52. panta 1. punktā paredzētajiem nosacījumiem, atbilstoši kuriem šādiem ierobežojumiem jābūt noteiktiem tiesību aktos, tajos jārespektē attiecīgo tiesību būtība, kā arī, ievērojot samērīguma principu, tiem jābūt nepieciešamiem un patiešām jāatbilst vispārējo interešu mērķiem, ko atzinusi Savienība, vai vajadzībai aizsargāt citu personu tiesības un brīvības.

21 Turklāt, noraidījusi pārējos apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītos pamatus, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 136. punktā noraidīja prasību kopumā.

Lietas dalībnieku prasījumi apelācijas tiesvedībā

22 Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Tiesai ir šādi:

– atcelt pārsūdzēto spriedumu, tostarp – ciktāl ar to viņai piespriests segt savus, kā arī atlīdzināt Padomes tiesāšanās izdevumus;

– izskatīt lietu pēc būtības un atcelt apstrīdētos tiesību aktus, ciktāl tie attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzēju, un

– piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās instancēs.

23 Replikas rakstā apelācijas sūdzības iesniedzēja turklāt lūdz Tiesu pieņemt grozījumus tās prasījumos, lai gadījumā, kad pārsūdzētais spriedums tiek atcelts, lieta tiktu nodota atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā lemtu par tās pirmajā instancē celto prasību par kaitējuma atlīdzību.

24 Padomes un Eiropas Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

– noraidīt apelācijas sūdzību un

– piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

25 Apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza četrus pamatus, no kuriem pirmais attiecas uz tiesību kļūdu, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi, izmantojot patvaļīgu un ļaunprātīgi plašu saistības kritērija interpretāciju, kā arī uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi, otrais – uz Vispārējās tiesas tiesību kļūdu saistības kritērija interpretācijā, ņemot vērā ierobežojošo pasākumu mērķi, kā arī pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi, trešais – uz to, ka Vispārējā tiesa esot kļūdaini uzskatījusi, ka atbilstoši LES 29. pantam Padome ir pilnvarota ierobežot ES pilsoņu pārvietošanās brīvību, un ceturtais – uz tiesību kļūdu, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi, nospriezdama, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai noteiktais aizliegums ieceļot un pārvietoties to dalībvalstu teritorijā, kas nav Somija Republika, atbilst samērīguma principam un ievēro pārvietošanās un uzturēšanās brīvības, kas viņai piešķirta kā Savienības pilsonei, būtību, kā arī uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi.

Par pirmo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

26 Ar pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā pārsūdzētā sprieduma 74. punktā sniegtajā saistības kritērija definīcijā, pārkāpjot tiesiskās drošības principu, ir izmantojusi pārāk plašu un neparedzamu jēdziena "saistība" interpretāciju, divu personu, kuras vieno ģimenes attiecības, gadījumā pieprasot vienīgi tādu kopīgu interešu esību, kas pārsniedz vienkāršas ģimenes attiecības, kuras vieno abas saistītās personas, un nav nepieciešama saikne ar saimniecisko darbību. Lai gan apelācijas sūdzības iesniedzēja atzīst, ka jāņem vērā katras lietas konteksts un apstākļi, tā uzskata, ka Vispārējai tiesai esot bijis jāprecizē, kādā veidā šādu kopīgo interešu rakstura, kvalitātes un daudzuma dēļ tās var pārsniegt vienkāršu interešu kopumu, kas raksturīgs visām ģimenes attiecībām, un pierādīt, ka pastāv objektīva kopīgo interešu pārklāšanās, un replikas rakstā precizē, ka šāda pieeja atbilstu tam, ko Tiesa nolēmusi 2025. gada 1. augusta spriedumā *Timchenko*/Padome (C-703/23 P, EU:C:2025:608).

27 Apelācijas sūdzības iesniedzēja piebilst, ka šajā gadījumā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 81.–83. punktā nav identificējusi, kādas intereses viņas laulātajam un viņai ir kopīgas fondā, kurā viņi abi veica brīvprātīgu darbību, un tādējādi tās argumentācijai nav pamatojuma vai vismaz nav pietiekama pamatojuma. It īpaši laulāto klātbūtne šajā fondā, kā arī minētā fonda un tā veikto labdarības darbību apjoms, kā arī *G. Timchenko* uzņēmuma vienota iesaistīšanās tajā pašā fondā Covid-19 pandēmijas laikā neļaujot, ņemot vērā attiecīgā fonda izvirzītos filantropiskos mērķus, pierādīt kopīgas intereses, kas pārsniegtu ģimenes attiecību parasto ietvaru. Tāpat Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 83. punktā neesot paskaidrojusi ne to, kā apelācijas sūdzības iesniedzējas loma šajā fondā varēja palīdzēt uzlabot laulāto tēlu, ne arī to, kā šāda situācija pārsniedz parastu ģimenes projektu.

28 Padome un Komisija apstrīd apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu pamatotību.

Tiesas vērtējums

29 Pirmām kārtām, attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu, ka Vispārējā tiesa, pārsūdzētā sprieduma 74. punktā definēdama jēdzienu "saistība", esot pārkāpusi tiesiskās drošības principu šī jēdziena interpretācijā, jāatgādina, ka šajā punktā Vispārējā tiesa būtībā uzskatīja, ka minētais jēdziens, kura nozīme joprojām ir atkarīga no lietas konteksta un apstākļiem, it īpaši attiecās uz personām, kuras vispārīgi ir saistītas ar personu, uz ko attiecas ierobežojošie pasākumi, un kurām šai saiknei nebija obligāti jāizpaužas kā saimnieciskai darbībai, bet, ja attiecīgās personas ir saistītas ar ģimenes attiecībām, šīs attiecības bija jāpārsniedz.

30 Lietā, kurā pasludināts 2025. gada 1. augusta spriedums *Timchenko*/Padome (C-703/23 P, EU:C:2025:608), Tiesai jau ir bijusi iespēja lemt par jēdziena "saistība" definīciju, kas būtībā ir identiska tai, kuru Vispārējā tiesa ir sniegusi pārsūdzētā sprieduma 74. punktā. Šajā ziņā Tiesa minētā 2025. gada 1. augusta sprieduma 29.–34. punktā būtībā nosprieda, ka šis jēdziens jāinterpretē plaši atkarībā no attiecīgā konteksta un apstākļiem un ka, tā kā tādu kopīgu interešu esība, kas pārsniedz ģimenes attiecības, kuras vieno attiecīgos ģimenes locekļus, jāpierāda objektīvi, Vispārējās tiesas sniegtajā minētā jēdziena definīcijā nav pieļauta tiesību kļūda un tā atbilst tiesiskās drošības principam, atbilstoši kuram tiesību normām jābūt skaidrām un precīzām un to piemērošanai personām jābūt paredzamai.

31 It īpaši Tiesa 2025. gada 1. augusta sprieduma *Timchenko*/Padome (C-703/23 P, EU:C:2025:608) 34. punktā precizēja, ka ar šo definīciju netiek pārkāpts tiesiskās drošības princips, jo Vispārējā tiesa ir identificējusi pietiekami skaidrus un precīzus kritērijus jēdziena "saistība" piemērošanai divu personu, kuras vieno ģimenes attiecības, gadījumā. Tā arī norādīja, ka saskaņā ar šo principu Vispārējai tiesai nebija detalizēti jānorāda gadījumi, kuros šis jēdziens var tikt piemērots.

32 Līdz ar to nevar uzskatīt, ka pārsūdzētā sprieduma 74. punktā Vispārējā tiesa nav ievērojusi minēto principu, izmantodama pārāk plašu vai neparedzamu jēdziena "saistība" definīciju, vai šajā spriedumā nav izklāstījusi, kādā veidā kopīgās intereses to rakstura, kvalitātes un daudzuma dēļ var pārsniegt vienkāršu interešu kopumu, kas raksturīgs visām ģimenes attiecībām.

33 Otrām kārtām, attiecībā uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi pārsūdzētā sprieduma 81.–83. punktā jāatgādina, ka Vispārējās tiesas sprieduma vai rīkojuma pamatojumā skaidri un nepārprotami jānorāda Vispārējās tiesas argumentācija tā, lai ieinteresētajām personām ļautu uzzināt pieņemtā lēmuma pamatojumu un Tiesai veikt pārbaudi tiesā. Pienākums norādīt pamatojumu Vispārējai tiesai tomēr neliek sniegt izsmeļošu un detalizētu visas lietas dalībnieku sniegtās argumentācijas izklāstu, un šo pamatojumu līdz ar to var izteikt netieši, ar nosacījumu, ka tas ļauj ieinteresētajām personām uzzināt iemeslus, kuru dēļ Vispārējā tiesa nav atbalstījusi to argumentus, un ļauj nodrošināt, ka Tiesas rīcībā ir pietiekama informācija pārbaudes veikšanai (spriedums, 2026. gada 26. marts, *Pumpyanskiy* u.c./Padome, C-696/23 P, C-704/23 P, C-711/23 P, C-35/24 P un C-111/24 P, EU:C:2026:245, 101. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

34 Šajā ziņā jāuzsver, ka pārsūdzētā sprieduma 81.–83. punktā Vispārējā tiesa tostarp ir veikusi juridisko kvalifikāciju, pamatojoties uz minētā sprieduma 76.–80. punktā veiktajiem faktu konstatējumiem, attiecībā uz kuriem apelācijas sūdzības iesniedzēja nav apgalvojusi nekādu sagrozīšanu. Līdz ar to apgalvotā Vispārējās tiesas pienākuma norādīt pamatojumu neizpilde jāizvērtē, ņemot vērā visus minētā sprieduma 76.–83. punktā minētos iemeslus.

35 Turklāt jānorāda, ka šajā 76.–83. punktā Vispārējās tiesas veiktā analīze attiecas uz apstrīdēto tiesību aktu pamatojumu, atbilstoši kuram apelācijas sūdzības iesniedzēja "piedalās vīra sabiedriskajā darbībā ar *Timchenko* fonda starpniecību, kuru viņa dibināja kopā ar vīru un kurā viņai ir svarīga loma, un viņa ir cieši saistīta ar vīru", "šis fonds veic dažas darbības saistībā ar *Volga Group* investīciju grupu, kura sniedz būtisku ieguldījumu Krievijas ekonomikā un attīstībā un kuru dibinājis [*G.*] [..] *Timchenko*, kas ir viens no tās akcionāriem", kā arī saskaņā ar kuru apelācijas sūdzības iesniedzēja "tādējādi [..] gūst labumu no sava vīra, jo īpaši sociālā stāvokļa un finansiālā ziņā", un "tādējādi viņa ir saistīta ar [savu vīru]", jo pēdējam minētajam ir piemēroti ierobežojoši pasākumi tostarp saskaņā ar 1. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā un Lēmuma 2014/145 2. panta 1. punkta a) un d) apakšpunktā, kā arī Regulas Nr. 269/2014 3. panta 1. punkta a) un d) apakšpunktā paredzētajiem kritērijiem.

36 Šajā ziņā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 76.–80. punktā konstatēja, pirmkārt, ka laulātie *Timchenko* bija personīgi iesaistīti kopīgā juridiskā struktūrā, proti, labdarības fondā, kura nosaukumā ir viņu uzvārds un kurš izvērsa vairākas darbības Krievijas Federācijas līmenī un kurā viņiem kā dibinātājiem bija institucionālas funkcijas un būtiskas pilnvaras. Otrkārt, Vispārējā tiesa konstatēja, ka abi laulātie *Timchenko* bija iesaistīti šī fonda darbībā, jo apelācijas sūdzības iesniedzēja bija tās pilnvarnieku padomes locekle un viņas vīrs bija īstenojis sadarbību, sniedzot minētajam fondam finansiālu, loģistikas un transporta atbalstu ar tādas grupas starpniecību, kurā viņš bija vienīgais akcionārs. Ņemot vērā šos faktiskos apstākļus, Vispārējā tiesa pārsūdzētā

sprieduma 81. un 83. punktā būtībā secināja, ka laulāto *Timchenko* dalība savā vārdā nosauktajā fondā pārsniedza viņus vienojošās ģimenes attiecības un ka apelācijas sūdzības iesniedzēju varēja pamatoti kvalificēt kā ar vīru "saistīto" personu saistības kritērija izpratnē.

37 Šādi rīkojoties, Vispārējā tiesa, pilnībā ievērojot tai noteikto pienākumu norādīt pamatojumu, kā arī pārsūdzētā sprieduma 74. punktā sniegto jēdziena "saistība" definīciju, paskaidroja, ka Padome varēja apelācijas sūdzības iesniedzējai pamatoti piemērot saistības kritēriju. Proti, no pārsūdzētā sprieduma 81. un 83. punkta izriet, ka Vispārējā tiesa būtībā uzskatīja, ka pienākumi, ko divi laulātie pildīja viņu izveidotā fondā, viņu dalības tajā apjoms, kā arī šī fonda apjoms ir arī tādi elementi vai kritēriji, kas kopumā ļauj objektīvi pierādīt, ka ar šāda fonda starpniecību starp šiem laulātajiem bija kopīgas intereses, kas pārsniedz viņus vienojošās ģimenes attiecības.

38 Saistībā ar iebildumu, kas attiecas uz pārsūdzētā sprieduma 83. punkta pēdējiem diviem teikumiem, ar kuriem Vispārējā tiesa uzskatīja, ka šādu ārpus ģimenes aplūkojamu dimensiju apstiprina fakts, ka minētais fonds palīdz uzlabot laulāto *Timchenko* publisko tēlu, papildus faktam, ka tas ir iebildums pret pārsūdzētā sprieduma *ad abundantiam* motīviem, kuri nevar būt iemesls tā atcelšanai un tātad ir neefektīvi (spriedums, 2019. gada 2. oktobris, *Crédit mutuel Arkéa* /ECB, C-152/18 P un C-153/18 P, EU:C:2019:810, 68. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra), jāuzskata, ka tad, ja Vispārējā tiesa nav pārkāpusi pienākumu sniegt pamatojumu, jo no skaidrojumiem šajos divos pēdējos teikumos izriet, ka kopīgas intereses, kas pārsniedz vienkāršu attiecīgo ģimenes locekļu privāto sfēru un var kalpot viņu publiskajai komunikācijai, jāuzskata par tādām, kas objektīvi pārsniedz šos ģimenes locekļus vienojošās ģimenes attiecības.

39 Attiecībā uz pārsūdzētā sprieduma 82. punktu, kurā Vispārējā tiesa norādījusi, ka nav lielas nozīmes tam, ka *Timchenko* fonds nav komerciāls un ka laulāto *Timchenko* darbība tajā ir brīvprātīga, jānorāda, ka šajā 82. punktā ir skaidra atsauce uz minētā sprieduma 74. punktu, kurā ir ietverta šā sprieduma 29. punktā apkopotā jēdziena "saistība" definīcija. Tādējādi apelācijas sūdzības iesniedzēja varēja saprast, ka, tā kā tādu divu personu gadījumā, kuras saista ģimenes attiecības, šis jēdziens prasa tikai tādu kopīgu interešu esību, kas objektīvi pārsniedz šādas attiecības, nepastāvot vajadzībai pierādīt saikni ar saimniecisko darbību, apelācijas sūdzības iesniedzējas kvalificēšanai par personu, kas saistīta ar vīru, nebija nozīmes tam, ka interesēm, kas tai ir kopīgas ar vīru, ir ekonomisks raksturs. Līdz ar to nevar uzskatīt, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 82. punktā nebūtu izpildījusi tai uzlikto pienākumu norādīt pamatojumu.

40 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, pirmais pamats jānoraida kā nepamatots.

Par otro pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

41 Ar otro pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā pārsūdzētā sprieduma 82. punktā ir uzskatījusi, ka nav jāpierāda saikne starp apelācijas sūdzības iesniedzējas darbībām *Timchenko* fondā un Krievijas Federācijas iebrukumu Ukrainā, jo saistības kritērijs šādas saiknes konstatēšanu neparedz. Šādi rīkodamās, Vispārējā tiesa argumentācijā esot pieļāvusi tiesību kļūdu, kā arī neesot izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, jo vienmēr esot jāpierāda, ka ierobežojošu pasākumu noteikšana pret tādu personu kā apelācijas sūdzības iesniedzēja ir nepieciešama, lai sasniegtu ar šiem ierobežojošajiem pasākumiem sasniedzamos mērķus, un šie mērķi šajā gadījumā ir izdarīt spiedienu uz Krievijas Federācijas valdību un palielināt tās rīcības saistībā ar Ukrainu izmaksas.

42 Padome uzskata, ka otrais pamats ir nepieņemams, jo apelācijas sūdzības iesniedzējas minētais 82. punkts ir nevis pārsūdzētā sprieduma, bet gan 2023. gada 6. septembra sprieduma *Timchenko* /Padome (T-361/22, EU:T:2023:502) punkts, kuru Tiesa izvērtēja 2025. gada 1. augusta spriedumā *Timchenko*/Padome (C-703/23 P, EU:C:2025:608). Pēc būtības Padome apstrīd apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentus.

43 Komisija arī lūdz Tiesu noraidīt otro pamatu kā nepieņemamu, ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzēja patiesībā apstrīd Vispārējās tiesas veiktos faktu konstatējumus vai vēlas panākt pierādījumu atkārtotu izskatīšanu. Būtībā šī iestāde apstrīd apelācijas sūdzības iesniedzēja argumentus.

Tiesas vērtējums

44 Attiecībā uz otrā pamata pieņemamību, ko apstrīdējusi gan Padome, gan Komisija, jāatgādina, ka no LESD 256. panta 1. punkta otrās daļas un Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58. panta pirmās daļas, kā arī Reglamenta 168. panta 1. punkta d) apakšpunkta un 169. panta 2. punkta izriet, ka apelācijas sūdzībā precīzi jānorāda sprieduma, kura atcelšana tiek lūgta, apstrīdētie punkti, kā arī juridiskie argumenti, kas konkrēti pamato šo lūgumu, pretējā gadījumā apelācijas sūdzība vai attiecīgais pamats ir nepieņemami. Šai prasībai neatbilst un par nepieņemamu jāatzīst pamats, kura argumentācija nav pietiekami skaidra un precīza, lai Tiesa varētu veikt tiesiskuma pārbaudi, it īpaši tāpēc, ka būtiskie elementi, uz kuriem balstīts pamats, pietiekami loģiski un saprotami neizriet no šīs apelācijas sūdzības teksta vai tas šajā ziņā ir formulēts neskaidrā un neviennozīmīgā veidā (spriedums, 2025. gada 18. decembris, *Hamoudi*/*Frontex*, C-136/24 P, EU:C:2025:977, 54. un 55. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

45 Šajā gadījumā, kā pamatoti norāda Padome, 82. punkts, uz kuru apelācijas sūdzības iesniedzēja atsaucas otrajā pamatā, nav pārsūdzētā sprieduma 82. punkts. Šis 82. punkts ir 2023. gada 6. septembra sprieduma *Timchenko*/Padome (T-361/22, EU:T:2023:502) punkts, ko Tiesa izvērtēja 2025. gada 1. augusta spriedumā *Timchenko*/Padome (C-703/23 P, EU:C:2025:608). Turklāt argumentācija, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzījusi šī pamata atbalstam, ir vērsta pret Vispārējās tiesas argumentāciju 2023. gada 6. septembra sprieduma *Timchenko*/Padome (T-361/22, EU:T:2023:502) 82. punktā.

46 Ņemot vērā to, ka nevienā pārsūdzētā sprieduma punktā nav ietverta argumentācija, kas būtu identiska 2023. gada 6. septembra sprieduma *Timchenko*/Padome (T-361/22, EU:T:2023:502) 82. punktā ietvertajai argumentācijai, un tā kā apelācijas sūdzības iesniedzēja replikas rakstā šajā ziņā nav sniegusi paskaidrojumus, jāuzskata, ka otrais pamats neattiecas ne uz kādu skaidri identificējamu pārsūdzētā sprieduma punktu, ne argumentāciju, un līdz ar to, nelemjot par Komisijas izvirzīto nepieņemamības pamatu, tas, piemērojot šā sprieduma 44. punktā atgādināto judikatūru, jānoraida kā nepieņemams.

Par trešo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

47 Ar trešo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 95. un 96. punktā ir pieļāvusi tiesību kļūdu, nospriezdama, ka Padome ar lēmumu, kas pieņemts, pamatojoties uz LES 29. pantu, varēja ierobežot pārvietošanās brīvību, kas viņai kā Savienības

pilsonei ir atbilstoši LESD 21. pantam un Hartas 45. pantam viņas Somijas pilsonības dēļ. Pretēji tam, ko esot nospriedusi Vispārējā tiesa, dalībvalstu noteiktie Savienības pilsoņu brīvas pārvietošanās ierobežojumi, kas ir interpretējami šauri, esot iespējami, kā tas izrietot no Direktīvas 2004/38 27. panta, tikai sabiedriskās kārtības, valsts drošības un sabiedrības veselības apsvērumu dēļ, turklāt šādiem ierobežojumiem jābūt samērīgiem un balstītiem uz attiecīgā indivīda personisko rīcību.

48 Ne no LES 29. panta formulējuma, ne no Līgumiem neizrietot, ka šo pārvietošanās brīvību var ierobežot ierobežojošie pasākumi, kas pieņemti, pamatojoties uz šo 29. pantu. Tādējādi Vispārējai tiesai šajā lietā esot bijis jāpārbauda, vai Padome kā Savienības iestāde, kas apvieno visas dalībvalstis, ir pārbaudījusi, vai apelācijas sūdzības iesniedzēja personiskā rīcība apdraud dalībvalstu sabiedrisko kārtību, valsts drošību vai sabiedrības veselību. Līdz ar to Padome nevar izmantot KĀDP, lai noteiktu Savienības pilsoņu pārvietošanās brīvības ierobežojumus ārpus procesuālajiem nosacījumiem un garantijām, kas parasti piemērojami, ja dalībvalstis nosaka šādus ierobežojumus saskaņā ar Direktīvu 2004/38, jo apelācijas sūdzības iesniedzēja replikas rakstā precizē, ka šādu pieeju apstiprinot LES 40. pants.

49 Padome un Komisija apstrīd apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu pamatotību.

Tiesas vērtējums

50 Pārsūdzētā sprieduma 95. un 96. punktā Vispārējā tiesa būtībā nosprieda, ka saskaņā ar LESD 21. panta 1. punktu Savienības pilsoņu brīvība pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā tiek īstenota, ievērojot Līgumos un to īstenošanai pieņemtajos noteikumos paredzētos ierobežojumus un nosacījumus, kas ietver lēmumus KĀDP jomā, kuri pieņemti, pamatojoties uz LES 29. pantu. Šī pēdējā minētā panta plašais formulējums piešķir Padomei kompetenci LES 21. panta 2. punktā minēto mērķu sasniegšanas nolūkos noteikt ierobežojošus pasākumus, lai ierobežotu Savienības pilsoņu pārvietošanās un uzturēšanās brīvību ārpus dalībvalsts, kuras pilsoņi tie ir, neatkarīgi no noteikumiem, kas šajā ziņā ir paredzēti Direktīvā 2004/38.

51 Šādi rīkojoties, Vispārējā tiesa tiesību kļūdu nav pieļāvusi.

52 Šajā ziņā jāatgādina, ka Savienības pilsoņiem, kuri saskaņā ar LES 9. pantu un LESD 20. panta 1. punktu ir ikviena fiziska persona, kurai ir kādas dalībvalsts pilsonība, LESD 20. panta 2. punkta a) apakšpunktā un 21. panta 1. punktā ir tieši piešķirtas tiesības brīvi pārvietoties un uzturēties citu dalībvalstu teritorijā. Pēdējā minētajā tiesību normā paredzēts, ka šo tiesību ierobežojumi un nosacījumi ir noteikti Līgumos un to īstenošanai paredzētos noteikumos.

53 No tā izriet, kā Vispārējā tiesa pamatoti nospriedusi pārsūdzētā sprieduma 95. punktā, ka Savienības pilsoņu tiesības uz brīvu pārvietošanos un uzturēšanos var tikt ierobežotas un pakļautas nosacījumiem, pamatojoties gan uz LESD, gan uz LES.

54 Kā Vispārējā tiesa ir atgādinājusi pārsūdzētā sprieduma 96. punktā, Padome, pamatojoties uz LES 29. pantu, KĀDP jomā var pieņemt lēmumus, kuros ir definēta Savienības nostāja īpašos ģeogrāfiskos vai tematiskos jautājumos, jo šāda nostāja var ietvert ierobežojošus pasākumus pret nevalstiskām fiziskām vai juridiskām personām, grupām vai organizācijām. Šajā nolūkā Padomes uzdevums, šajā ziņā izmantojot plašu rīcības brīvību un pieņemot vienprātīgu lēmumu, ir noteikt vai pat precizēt to ierobežojošo pasākumu priekšmetu, kurus Savienība pieņem KĀDP jomā. Šī plašā rīcības brīvība ir izskaidrojama ar to Savienības mērķu un uzdevumu plašo tvērumu šajā jomā, kādi izklāstīti LES 3. panta 5. punktā un 21. pantā, kā arī konkrētās tiesību normās par

KĀDP, it īpaši LES 23. un 24. pantā (spriedums, 2026. gada 26. marts, *Pumpyanskiy* u.c./Padome, C-696/23 P, C-704/23 P, C-711/23 P, C-35/24 P un C-111/24 P, EU:C:2026:245, 269. un 270. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

55 Ņemot vērā plašo rīcības brīvību, kāda ir Padomei, lai īstenotu šos mērķus KĀDP jomā, un to, ka nedz LES 29. panta formulējums, nedz, vispārīgāk, LES un LESD noteikumu par KĀDP formulējums pats par sevi neparedz un neaizliedz konkrētu ierobežojošu pasākumu noteikšanu, jāuzskata, tāpat kā to dara Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 95. un 96. punktā, ka Padomes kompetencē, pamatojoties uz LES 29. pantu, principā ir nolemt, ka fiziskas personas, pat ja tās ir kādas Savienības dalībvalsts pilsoņi un līdz ar to Savienības pilsoņi, nevar nedz ieceļot, nedz šķērsot tranzītā uz citām Savienības dalībvalstīm, ja šīs personas atbilst kritērijiem, no kuriem izriet objektīva saikne starp kategoriju, kurā tās ietilpst, un trešo valsti, uz kuru Savienība tādējādi vēlas izdarīt spiedienu (pēdējā nozīmē skat. spriedumu, 2026. gada 26. marts, *Pumpyanskiy* u.c./Padome, C-696/23 P, C-704/23 P, C-711/23 P, C-35/24 P un C-111/24 P, EU:C:2026:245, 273. punkts). Šādos apstākļos LES 29. pants principā ļauj Padomei noteikt ierobežojošus pasākumus, kuru rezultātā LESD 21. panta 1. punkta izpratnē tiek ierobežotas šādu pilsoņu tiesības brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā un likt dalībvalstīm ievērot šādu ierobežojumu.

56 Līdz ar to, kā Vispārējā tiesa pareizi nosprieda pārsūdzētā sprieduma 96. punkta beigās, nav nozīmes tam, ka šādi ierobežojumi neatbilst tiem, kas paredzēti Direktīvā 2004/38, kuras mērķis saskaņā ar tās 1. panta c) punktu un 27. pantu, lasot tos kopsakarā ar tās 42. pantu, tostarp ir paredzēt noteikumus, atbilstoši kuriem šos ierobežojumus var noteikt nevis tāda Savienības iestāde kā Padome, bet gan pašas dalībvalstis.

57 Turklāt šādu interpretāciju neatspēko apelācijas sūdzības iesniedzējas minētā LES 40. panta otrā daļa. Saskaņā ar šo tiesību normu to politiku īstenošana, kuras minētas LESD 3.–6. pantā, neietekmē iestāžu veikto procedūru un iestādēm piešķirto pilnvaru piemērošanu, kas Līgumos noteiktas Savienības kompetences īstenošanai saskaņā ar KĀDP. Šādos apstākļos tas, ka Direktīvā 2004/38, kā izriet no tās 2. apsvēruma, ir reglamentēta personu brīva pārvietošanās kā iekšējā tirgus pamatbrīvība, attiecībā uz kuru Savienībai ar dalībvalstīm ir dalīta kompetence atbilstoši LESD 4. pantam, nevar ietekmēt Padomes kompetences apjomu KĀDP jomā saskaņā ar LES 29. pantu.

58 Turklāt – pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, – tas, ka, pamatojoties uz LES 29. pantu, nosakot ierobežojošus pasākumus, lai ierobežotu fizisku personu, tostarp Savienības pilsoņu, brīvu pārvietošanos dalībvalstu teritorijā, Padomei nav saistoši Direktīvā 2004/38 paredzētie procesuālie noteikumi un garantijas, nenozīmē, ka šai iestādei šajā ziņā būtu pilnvaras, kas nav ierobežotas ar Savienības tiesībām.

59 Pirmkārt, kā Vispārējā tiesa norādījusi pārsūdzētā sprieduma 96. un 101. punktā, šādi pasākumi jāveic, ņemot vērā starptautisko tiesību principu, kas apstiprināts 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 4. protokola 3. pantā, atbilstoši kuram dalībvalsts nevar atteikt saviem pilsoņiem tiesības ieceļot tās teritorijā un uzturēties tajā. Dalībvalstīm šis princips ir saistošs (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 6. oktobris, A (Robežu šķērsošana uz izpriecu kuģa), C-35/20, EU:C:2021:813, 69. punkts un tajā minētā judikatūra). Līdz ar to Lēmuma 2014/145 1. panta 2. punkts nodrošina, ka dalībvalstij ar šo lēmumu nav noteikts pienākums aizliegt saviem valstspiederīgajiem ieceļot tās teritorijā.

60 Otrkārt, jāatgādina, ka ikvienam lēmumam, ar kuru tiek noteikti šādi pasākumi, pamatojoties uz LES 29. pantu, ar mērķi, kā Vispārējā tiesa norādījusi pārsūdzētā sprieduma 97. punktā, izdarīt spiedienu uz trešo valsti, lai sasniegtu LES 21. panta 2. punkta b) un c) apakšpunktā minētos mērķus, proti, konsolidēt un atbalstīt demokrātiju, tiesiskumu, cilvēktiesības un starptautisko tiesību principus, kā arī saglabāt mieru, novērst konfliktus un stiprināt starptautisko drošību, jādefinē un jāierobežo izvirzītais spiediena mērķis, juridiskie kritēriji, kas ļauj noteikt ierobežojošus pasākumus, kā arī to personu vai vienību kategorijas, uz kurām attiecas šie kritēriji, lai ar šajā ziņā noteiktajiem ierobežojošajiem pasākumiem varētu sasniegt izvirzīto mērķi tādā veidā, kas nav acīmredzami neatbilstošs (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2026. gada 26. marts, *Pumpyanskiy* u.c./Padome, C-696/23 P, C-704/23 P, C-711/23 P, C-35/24 P un C-111/24 P, EU:C:2026:245, 272. un 273. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

61 Treškārt, ņemot vērā, ka Savienības pilsoņu tiesības brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā ir arī pamattiesības, ciktāl tās garantētas Hartas 45. panta 1. punktā, ar lēmumiem, kuri pieņemti, pamatojoties uz LES 29. pantu, paredzētais šķērslis ir šo tiesību "izmantošanas ierobežojums" Hartas 52. panta 1. punkta izpratnē, tādējādi, kā Vispārējā tiesa pamatoti norādījusi pārsūdzētā sprieduma 98. punktā, tam jāatbilst šajā pēdējā minētajā tiesību normā paredzētajiem nosacījumiem.

62 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, trešais pamats jānoraida kā nepamatots.

Par ceturto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

63 Ar ceturto pamatu, kas sadalīts divās daļās, apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir pieļāvusi tiesību kļūdas un nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, uzskatīdama, ka viņas kā Savienības pilsones tiesību brīvi pārvietoties un uzturēties ierobežojums, kas viņai noteikts ar ierobežojošajiem pasākumiem, atbilst samērīguma principam (ceturtā pamata pirmā daļa) un prasībai, ka šādā ierobežojumā jāievēro šo tiesību būtība (ceturtā pamata otrā daļa).

64 Attiecībā uz pirmo daļu Vispārējā tiesa, pārbaudīdama apelācijas sūdzības iesniedzējas brīvas pārvietošanās un uzturēšanās tiesību ierobežojuma samērīgumu, esot pieļāvusi tiesību kļūdu un neesot izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēju neidentificējot smagu personisko rīcību dalībvalstu sabiedriskajai kārtībai, valsts drošībai vai sabiedrības veselībai, kā tas prasīts Direktīvas 2004/38 27. pantā, vai nopietnus draudus Savienības interesēm, kā arī nepaskaidrojot, kādā veidā šāds ierobežojums ir piemērots, lai sasniegtu Padomes izvirzītos mērķus, kurus Vispārējā tiesa identificējusi pārsūdzētā sprieduma 97. punktā.

65 Attiecībā uz otro daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd Vispārējās tiesas argumentāciju pārsūdzētā sprieduma 101. un 104. punktā. Proti, pretēji tam, ko esot nospriedusi Vispārējā tiesa, viņas tiesību uz brīvu pārvietošanos un uzturēšanos ierobežojuma apmērs esot īpaši nozīmīgs, jo tas attiecoties uz 26 no 27 dalībvalstīm teritoriju. Turklāt nevienā no Lēmuma 2014/145 1. pantā paredzētajām atkāpēm neesot ņemts vērā ne Savienības pilsoņa statuss, ne Savienības pilsoņu, kuriem ir saikne ar vairākām Savienības valstīm, īpašā situācija. To papildinot fakts, ka, neraugoties uz to apgalvoto pagaidu raksturu, ierobežojošie pasākumi pret personu varot tikt saglabāti daudzus gadus. Visbeidzot, judikatūra, ko Vispārējā tiesa pēc analoģijas ir minējusi pārsūdzētā sprieduma 101. punktā, neesot atbilstoša.

66 Attiecībā uz ceturtā pamata pirmo daļu Padome lūdz atzīt šo daļu par nepieņemamu, jo apelācijas sūdzības iesniedzēja nav identificējusi kritizētās pārsūdzētā sprieduma daļas, un Komisija uzskata, ka minētā daļa ir nepieņemama, jo apelācijas sūdzības iesniedzēja esot izvirzījusi jaunu argumentu, kuru Vispārējā tiesa nav izvērtējusi. Pēc būtības gan Padome, gan Komisija apstrīd apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentus.

Tiesas vērtējums

– *Par ceturtā pamata pirmo daļu*

67 Pirmām kārtām, ir taisnība, kā to apgalvo Padome, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav precīzi identificējusi pārsūdzētā sprieduma daļas, uz kurām attiecas viņas argumentācija, kas izklāstīta ceturtā pamata pirmās daļas pamatojumam. Tomēr, ņemot vērā, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir pieļāvusi tiesību kļūdas, analizējot ierobežojošo pasākumu, kuru mērķis ir ierobežot viņas kā Savienības pilsones tiesības uz brīvu pārvietošanos un uzturēšanos, samērīgumu, no viņas argumentācijas pietiekami skaidri izriet, ka tā attiecas uz pārsūdzētā sprieduma 103.–106. punktu, kuros Vispārējā tiesa ir veikusi šo analīzi, turklāt pati Padome šos punktus ir identificējusi atbildes rakstā uz apelācijas sūdzību. Šādos apstākļos jāuzskata, ka ceturtā pamata pirmā daļa ir pieņemama, ņemot vērā šā sprieduma 44. punktā atgādināto judikatūru.

68 Otrām kārtām, jāatgādina, ka atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai, ja kādam lietas dalībniekam tiktu ļauts Tiesā pirmoreiz izvirzīt tādus pamatus un argumentus, ko tas nav izvirzījis Vispārējā tiesā, tam tiktu atļauts Tiesā, kuras kompetence apelācijas tiesvedībā ir ierobežota, vērsties ar strīdu, kas būtu plašāks nekā Vispārējā tiesā izskatītais. Proti, apelācijas tiesvedībā Tiesas kompetencē ir vienīgi izvērtēt juridisko risinājumu, kāds pirmajā instancē rasts attiecībā uz izskatītajiem pamatiem un argumentiem (spriedums, 2024. gada 17. oktobris, *PT Pelita Agung Agrindustri* un *PT Permata Hijau Palm Oleo*/Komisija, C-112/23 P, EU:C:2024:899, 67. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra). Tomēr saskaņā ar tikpat pastāvīgu judikatūru prasītājs ir tiesīgs iesniegt apelācijas sūdzību, izvirzot pamatus, kuri radušies no paša pārsūdzētā sprieduma un kuru mērķis ir kritizēt tā pamatotību no tiesību viedokļa (spriedums, 2025. gada 3. jūlijs, Parlaments/TC, C-529/23 P, EU:C:2025:521, 82. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

69 Ņemot vērā šos judikatūras virzienus, jāuzskata, ka – pretēji tam, ko apgalvo Komisija, – apelācijas sūdzības iesniedzēja ceturtā pamata pirmajā daļā necenšas izvirzīt jaunu argumentu, kuru Vispārējā tiesa neesot izvērtējusi. Apelācijas sūdzības iesniedzēja, būtībā apgalvojot, ka, analizējot iejaukšanās viņas pamattiesībās brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā samērīgumu, Vispārējai tiesai esot bijis jāpārbauda, vai Padome atbilstoši Direktīvas 2004/38 noteikumiem attiecībā uz viņu ir noteikusi personisko darbību faktisku, attiecīgajā brīdī esošu un pietiekami nopietnu draudu sabiedrības pamatinteresēm veidā, kritizē Vispārējās tiesas juridisko argumentāciju, izdarot secinājumus no tiesību kļūdas, ko tā esot pieļāvusi, pārsūdzētā sprieduma 96. punktā būtībā uzskatot, ka Padomei šī direktīva nav saistoša. Šādos apstākļos apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza argumentu, kas radies no paša pārsūdzētā sprieduma un līdz ar to ir pieņemams.

70 No tā izriet, ka ceturtā pamata pirmā daļa ir pilnībā pieņemama.

– *Par lietas būtību*

71 Attiecībā uz ceturtā pamata pirmo daļu, jānoraida, pirmkārt,, apelācijas sūdzības iesniedzējas arguments, ka pārsūdzētā sprieduma 103.–106. punktā Vispārējā tiesa kļūdaini neesot pārbaudījusi, ņemot vērā Direktīvas 2004/38 noteikumus, iejaukšanās viņas pamattiesībās brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā atbilstoši Hartas 45. panta 1. punktam samērīgumu.

72 Proti, jāatgādina, pirmām kārtām, ka saskaņā ar šā sprieduma 56.–61. punktu Vispārējā tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu, būtībā nospriezdama, ka, pieņemot ierobežojošus pasākumus, pamatojoties uz LES 29. pantu, lai ierobežotu fizisko personu, kurām ir Savienības pilsonība, tiesības uz brīvu pārvietošanos un uzturēšanos, Padomei nebija saistoši Direktīvā 2004/38 paredzētie procesuālie noteikumi un garantijas.

73 Otrām kārtām, lai noteiktu, vai iejaukšanās tādās pamattiesībās, kādas ir garantētas Hartas 45. panta 1. punktā, šo tiesību ierobežojumu dēļ ar Savienības tiesību aktu atbilstoši Hartas 52. panta 1. punkta otrajā teikumā prasītajam ir samērīga, jāpārbauda, pirmkārt, vai šie pasākumi atbilst Savienības atzītam vispārējo interešu mērķim, otrkārt, vai tie nav acīmredzami nepiemēroti, ņemot vērā šo mērķi, proti, vai tie nav acīmredzami nepiemēroti šī mērķa sasniegšanai, un, treškārt, vai attiecīgais ierobežojums acīmredzami nepārsniedz to, kas nepieciešams minētā mērķa sasniegšanai (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2026. gada 26. marts, *Pumpyanskiy* u.c./Padome, C-696/23 P, C-704/23 P, C-711/23 P, C-35/24 P un C-111/24 P, EU:C:2026:245, 233. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra). Šāda analīze tiek veikta neatkarīgi no Direktīvā 2004/38 paredzētajiem noteikumiem.

74 Līdz ar to Vispārējā tiesa nav nedz pieļāvusi tiesību kļūdu, nedz neizpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, neizvērtēdama apelācijas sūdzības iesniedzējas brīvas pārvietošanās un uzturēšanās tiesību ierobežojuma samērīgumu, ņemot vērā šajā direktīvā paredzētos noteikumus un procesuālās garantijas.

75 Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā nav izpildījusi tai noteikto pienākumu norādīt pamatojumu, jo analīzē par iejaukšanās viņas pamattiesībās brīvi pārvietoties un uzturēties citu dalībvalstu, nevis Somijas Republikas teritorijā, samērīguma analīzē nav pārbaudījusi, vai attiecīgais ieceļošanas un šķērsošanas aizliegums ir atbilstošs, lai sasniegtu mērķi, kurš, kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 97. un 102. punkta, šajā ziņā apelācijas stadijā nav apstrīdēts, izdarīt spiedienu uz Krievijas Federācijas iestādēm, lai tās izbeigtu savas darbības un destabilizācijas politiku Ukrainā.

76 Šis arguments jānoraida arī tiktāl, cik, ņemot vērā šā sprieduma 33. punktā atgādināto judikatūru, šī aizlieguma atbilstības pārbaude izriet no pārsūdzētā sprieduma 105. un 106. punkta. Proti, Vispārējā tiesa, šajos punktos norādīdama, ka, ņemot vērā apelācijas sūdzības iesniedzējai noteikto ierobežojošo pasākumu mērķa nozīmīgumu, viņas tiesību brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā ierobežojums nav acīmredzami nesamērīgs, netieši, bet noteikti ir balstījusies uz konstatējumu, ka minētais aizliegums nav acīmredzami nepiemērots šī mērķa sasniegšanai (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2026. gada 26. marts, *Pumpyanskiy* u.c./Padome, C-696/23 P, C-704/23 P, C-711/23 P, C-35/24 P un C-111/24 P, EU:C:2026:245, 237. punkts).

77 Ceturtā pamata otrajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 101. un 104. punktā uzskatīdama, ka viņas tiesību brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā, kas garantētas Hartas 45. panta 1. punktā, ierobežojums ievēro šo tiesību būtību.

78 Šajā ziņā jānorāda, ka pārsūdzētā sprieduma 104. punkts attiecas uz šī ierobežojuma nepieciešamību, ņemot vērā samērīguma principu, un ka tikai minētā sprieduma 101. punkts attiecas uz jautājumu par šo tiesību būtības ievērošanu. Šādos apstākļos jāuzskata, ka ceturtā pamata otrā daļa attiecas tikai uz šo pēdējo punktu.

79 Jāatgādina, ka saskaņā ar Hartas 52. panta 1. punkta pirmo teikumu visos tajā paredzēto pamattiesību izmantošanas ierobežojumos tostarp jārespektē šo tiesību būtība.

80 Pārsūdzētā sprieduma 101. punktā Vispārējā tiesa nosprieda, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas pamattiesību brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā ierobežojums ievēro šo tiesību būtību, jo šis aizliegums, pirmkārt, neliedz apelācijas sūdzības iesniedzējai doties uz dzīvi un uzturēties dalībvalstī, kuras pilsone viņa ir, atbilstoši starptautisko tiesību principam, kas atgādināts šā sprieduma 59. punktā un atkārtoti apstiprināts Lēmuma 2014/145 1. panta 2. punktā, un, otrkārt, tas nebija pastāvīgs tādēļ, ka ierobežojošo pasākumu, kas attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzēju, un līdz ar to šī aizlieguma saglabāšana ir periodiski jāpārskata atbilstoši šī lēmuma 6. pantam.

81 Nepastāvot nepieciešamībai izvērtēt tās judikatūras atbilstību, uz kuru Vispārējā tiesa atsaukusies pārsūdzētā sprieduma 101. punktā, jāuzskata, ka otrais no šajā 101. punktā minētajiem elementiem, kas attiecas uz Lēmuma 2014/145 6. pantu, ir pietiekams, lai secinātu, ka apstrīdētie tiesību akti neapdraud apelācijas sūdzības iesniedzējas pamattiesību uz brīvu pārvietošanos būtību (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2025. gada 13. marts, *Shuvalov*/Padome, C-271/24 P, EU:C:2025:180, 78. un 79. punkts). No prasības periodiski pārskatīt attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēju noteiktos ierobežojošos pasākumus izriet, ka ne apstrīdēto tiesību aktu mērķis, ne sekas nav atcelt tiesības, ko viņai piešķir Savienības pilsonība, vai pastāvīgi ietekmēt šo tiesību apjomu.

82 Šo secinājumu neatspēko apelācijas sūdzības iesniedzējas norādītais fakts, ka Lēmuma 2014/145 1. panta 3., 4. un 6. punktā paredzētie izņēmumi un atkāpes lielā mērā attiecas uz personām, kuras atrodas ļoti īpašās situācijās, it īpaši saistībā ar starptautiskajām saistībām. Šajā ziņā pietiek ar konstatējumu, ka šis apstāklis neietekmē pārsūdzētā sprieduma 101. punktā minētās periodiskās pārskatīšanas prasības tvērumu.

83 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ceturtais pamats jānoraida kā nepamatots.

Par apelācijas sūdzības iesniedzējas lūgumu grozīt prasījumus

84 Kā izriet no šā sprieduma 23. punkta, replikas rakstā apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdz Tiesu pieņemt grozījumus tās prasījumos, lai gadījumā, ja pārsūdzētais spriedums tiktu atcelts, lieta tiktu nodota atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā lemtu par viņas pirmajā instancē celto prasību par kaitējuma atlīdzību.

85 Ņemot vērā, ka šī situācija nav īstenojusies, jo četri pamati, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzījusi apelācijas sūdzības pamatojumam, ir noraidīti, par šo lūgumu nav jālemj.

86 Tādējādi apelācijas sūdzība jānoraida kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

87 Atbilstoši Reglamenta 184. panta 2. punktam, ja apelācijas sūdzība nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem. Šī paša reglamenta 138. panta 1. punktā, kas ir piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 184. panta 1. punktu, ir paredzēts, ka lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

88 Tā kā Padome ir prasījusi apelācijas sūdzības iesniedzējai piespriest atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un viņai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

1) Apelācijas sūdzību noraidīt.

2) *Elena Petrovna Timchenko* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]